

DA SMO ČEKALI...

Da smo čekali na neka bolja vremena,
Klonulih ruku, ušutkani, slabašni,
Tko bi glas Hrvata čuo, tko ih prepoznao?
Bi li Deklaracija bila objavljena,
Mimoišli nas časovi strašni?
Tko bi nas se sjetio, doznao
Istinu o zbilji hrvatskoj i jadu?
Tko bi nam čekanje shvatio,
Ranjenom srcu vratio
Makar i zadnju nadu?
Da smo čekali na dozvolu
Za svoje misli i djela,
Vezanih ruku na zov slobode,
Bi li zaživjela Deklaracija
I bi li na jeziku hrvatskom
Hrvatska nacija
Pjesme pjevati smjela,
Pisati istinu o Domu svom?!
I tko bi korake pratio u slobodu,
Dočeka da tamni oblaci odu,
Da se zbilja crna razvedri,
Pa barka prepuna ljubavi i sanja
Po mirnu moru jedri?
Već pedeset bliži se ljeta
Od Deklaracije o jeziku hrvatskome!
A da smo šuteći, klečeći,
Pognute glave čekali
Na razumijevanje svijeta,
Što bi nam unuci smjeli reći?
Bismo li od sebe bili veći
Il' možda se zanijekali
U svojoj vlastitoj kući?

Da smo čekali,
Da nismo glasno govorili,
I kuću bi nam razorili,
Zadnju nam nadu
U prah i pepepo pretvorili
Pa ne bismo nikada doznali
Kojim bi jezikom unuci naši zborili!!
Da smo čekali,
Bi li nas narodi svijeta
Po grbu hrvatskom
I jeziku ikada prepoznali?!

Malkica Dugeč, listopad, 2016.